

**DECIZIA nr.1258
din 8 octombrie 2009**

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor
Legii nr.298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de
servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de
comunicații, precum și pentru modificarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea
datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor
electronice**

Ioan Vida	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Aspazia Cojocaru	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Augustin Zegrean	- judecător
Simona Ricu	- procuror
Claudia Margareta Krupenschi	- magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr.298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, precum și pentru modificarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, excepție ridicată de Comisariatul pentru Societatea Civilă în Dosarul nr.2971/3/2009 al Tribunalului București – Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 8 septembrie 2009 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art.14 alin.(2), art.57 și art.58 alin.(3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 15 septembrie 2009, când Curtea, în temeiul art.6 și al art.51 din aceeași lege, a repus cauza pe rol pentru data de 8 octombrie 2009.

La apelul nominal efectuat la termenul de judecată din 8 octombrie 2009 răspunde autorul excepției, prin consilier juridic Matei Bogdan, cu delegație depusă la dosar, lipsind partea S.C Orange S.A din București, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente. Acesta, reiterând, în esență, susținerile expuse în ședința publică din 8 septembrie 2009, precum și conținutul notelor scrise depuse la dosarul cauzei cu același prilej, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate având în vedere că dispozițiile Legii nr.298/2008 în integralitatea sa, și în special cele ale art.1 și 15 din lege, încalcă, în principal, dreptul la viață privată și secretul corespondenței, garantate de Constituție, pe fondul lipsei unei definiții legale a sintagmei „date conexe”, lipsă ce are rolul de a înlătura prezumția de nevinovăție, denigrând demnitatea persoanei, și de a genera abuzuri sub aspectul folosirii informațiilor de către organele abilitate. Menționează că în Codul de procedură penală este reglementată o procedură specială care să permită autorităților publice obținerea și utilizarea unor date legate de viața privată a persoanei, astfel că Legea nr.298/2008 se dovedește a fi inutilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că solicitarea privind defnirea unor termeni, cum ar fi cel de „date conexe”, utilizat în cuprinsul legii criticate, nu poate fi primită, Curtea Constituțională neavând astfel de competențe, menite să complinească o eventuală lacună legislativă. Cât privește fondul excepției de neconstituționalitate, consideră că aceasta este neîntemeiată, deoarece actul normativ criticat prevede expres obligația furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații de a pune numai la dispoziția autorităților publice, și nu a altor persoane, datele reținute ca urmare a prestării acelor servicii, interceptarea conținutului unei convorbiri sau comunicații electronice fiind în mod expres interzisă de aceeași lege.

Curtea,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr.2971/3/2009, Tribunalul București – Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr.298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate

publicului sau de rețele publice de comunicații, precum și pentru modificarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Comisariatul pentru Societatea Civilă într-o cauză având ca obiect o ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că secretul corespondenței, reglementat de art.28 din Constituție, include în sfera sa și protecția asupra datelor de trafic și de localizare a persoanelor care poartă corespondență. Astfel, deși dispozițiile art.6-7 din Legea nr.298/2008 prevăd expres care anume sunt datele necesare pentru operația de stocare (cele necesare determinării *datei*, *orei* și *duratei* convorbirii, a identificării tipului de apel, a echipamentului, a locației echipamentului – ceea ce înseamnă, de fapt, a *locației* persoanei ce poartă convorbirea), iar art.11 alin.(1) interzice expres interceptarea și reținerea conținutului comunicării (creându-se deliberat impresia ca nu va fi accesat și conținutul convorbirii), art.1 alin.(2) din lege „lasă larg deschisă poarta acestei accesări atunci când se referă la *datele conexe*”, în special în contextul în care acest concept nu este nicăieri definit în corpul legii. Mai mult, legea nu precizează modul în care se face stocarea și conservarea acestor date, lăsând la latitudinea furnizorilor privați de servicii de comunicații electronice modalitatea de gestionare, ceea ce creează o stare de pericol pentru respectarea secretului corespondenței. Temerea pe care o inspiră posibilitatea identificării și localizării utilizatorului unor astfel de servicii este de natură să limiteze și dreptul său la viața intimă, familială și privată, dreptul la liberă circulație, precum și libertatea de exprimare. Mai menționează autorul excepției că „împrejurarea că această lege încearcă să transpună Directive ale Uniunii Europene (chiar cu greșeli de traducere) este indiferentă controlului de constituționalitate, directivele fiind obligatorii pentru rezultatul ce trebuie atins, dar lăsând autorităților naționale competența în privința formelor și mijloacelor de adoptare.”

Tribunalul București – Secția comercială opinează în sensul constituționalității prevederilor Legii nr.298/2008, dat fiind scopul adoptării acesteia și categoriile de date care se rețin. Actul normativ prevede în mod explicit în Cap. II „Reținerea datelor” categoriile de date pe care furnizorii de servicii și rețele publice de comunicații electronice sunt obligați să

le stocheze, iar confidențialitatea conținutului convorbirilor telefonice este asigurată de art.11 alin.(1) din acesta.

Potrivit dispozițiilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Deoarece prin corespondență se înțelege doar conținutul comunicării, nu și datele de trafic sau localizare a acesteia, iar art.11 alin.(1) din Legea nr.298/2008 interzice expres interceptarea și reținerea conținutului convorbirii, nu se poate susține încălcarea art.28 din Constituție. Totodată, nedefinirea noțiunii de „date conexe” nu reprezintă o problemă de constituționalitate, așa cum pretinde autorul excepției, ci una de aplicare și interpretare a legii. Cât privește pretinsa nesocotire a dreptului la viață intimă, familială și privată, prevăzut de art.26 din Legea fundamentală, Guvernul arată că măsura reglementată de art.1 din legea criticată trebuie raportată la prevederile art.53 din Constituție, deoarece datele reținute urmează a fi puse la dispoziția autorităților competente în scopul utilizării în cadrul activităților de cercetare, de descoperire și de urmărire a infracțiunilor grave. Referitor la invocarea art.25 și art.30 din Constituție, se apreciază că aceste texte nu au incidență în cauză, de vreme ce reglementările criticate nu au nicio legătură cu dreptul la liberă circulație sau cu libertatea de exprimare.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, consideră că dispozițiile Legii nr.298/2008 sunt constituționale, deoarece acestea reglementează măsuri care se justifică în condițiile art.53 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. În plus, actul normativ criticat transpune în dreptul intern normele Directivei 2006/24/CE privind reținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice destinate publicului și de modificare a Directivei 2002/58/CE, astfel că, în considerarea prevederilor art.148 alin.(2) din Constituție, nu se poate susține încălcarea normelor fundamentale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Curtea,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții, „prevederile Legii nr.298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, precum și pentru modificarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.780 din 21 noiembrie 2008. Deși autorul excepției critică Legea nr.298/2008 în ansamblul său, totuși individualizează prevederile art.1 și ale art.15 din aceasta, al căror conținut este următorul:

Art.1 – *„(1) Prezenta lege stabilește obligația furnizorilor de servicii și rețele publice de comunicații electronice de a reține anumite date generate sau prelucrate în cadrul activității lor de furnizare a serviciilor de comunicații electronice, pentru punerea acestora la dispoziția autorităților competente în scopul utilizării în cadrul activităților de cercetare, de descoperire și de urmărire a infracțiunilor grave.*

(2) Prezenta lege se aplică datelor de trafic și de localizare a persoanelor fizice și juridice, precum și datelor conexe necesare pentru identificarea abonatului sau a utilizatorului înregistrat.

(3) Prezenta lege nu se aplică în ceea ce privește conținutul comunicării sau informațiile consultate în timpul utilizării unei rețele de comunicații electronice.

(4) Punerea în aplicare a prevederilor prezentei legi se face cu respectarea prevederilor Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu

caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu completările ulterioare.”

Art.15 – *„Furnizorii de rețele publice de comunicații și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului au obligația ca, la solicitarea autorităților competente, în baza autorizației emise potrivit dispozițiilor art. 16, să transmită acestora de îndată datele reținute potrivit prezentei legi, cu excepția cazurilor de forță majoră.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, sunt încălcate prevederile art.25 – *Libera circulație*, art.26 – *Viața intimă, familială și privată*, art.28 – *Secretul corespondenței și ale art.30 - Libertatea de exprimare* din Constituție.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

Obiecțiile autorului excepției referitoare la neconstituționalitatea Legii nr.298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, precum și pentru modificarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice privesc anumite deficiențe ale actului normativ examinat, de natură să aducă atingere exercitării dreptului la liberă circulație, dreptului la viață intimă, privată și de familie și să afecteze secretul corespondenței și libertatea de exprimare. Aceasta, deoarece legea menționată autorizează reținerea datelor necesare determinării datei, orei și duratei unei convorbiri telefonice sau comunicații electronice, a identificării tipului de apel telefonic, a echipamentului, a locației echipamentului destinat comunicării, fără, însă, a defini în mod expres ce se înțelege prin „*date conexe*” necesare pentru identificarea abonatului sau a utilizatorului înregistrat, date ce sunt, de asemenea, prelucrate de furnizorii serviciilor de comunicații și telecomunicații.

Drepturile pretins a fi încălcate în opinia autorului excepției sunt drepturi personale nepatrimoniale, complexe, elementul comun al acestora constând în spațiul intim de exercitare la nivelul fiecărei persoane. Dreptul la respectarea vieții private și de familie beneficiază de recunoaștere unanimă și protecție internațională, astfel cum rezultă din art.12 al Declarației Universale a Drepturilor Omului, din art.17 al Pactului internațional privitor la drepturile civile și politice, din art.8 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și din art.26 al Constituției României. Dreptul la

respectarea vieții intime implică în mod necesar și secretul corespondenței, fie că această componentă este expres menționată în cuprinsul aceluiași text al art.8 din Convenție, fie că este reglementată distinct, cum este cazul art.28 din Constituție. Corespondența exprimă legăturile pe care o persoană le poate stabili în diverse moduri de comunicare cu ceilalți membri ai societății, astfel că include atât convorbirile telefonice, cât și comunicațiile electronice.

Aceste drepturi, inclusiv libertatea de exprimare consacrată expres de art.30 din Constituție și de art.10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deși sunt indisolubil legate de existența umană, orice persoană având dreptul de a le exercita nestingherit, nu sunt, totuși, drepturi absolute, ci sunt condiționale.

Legea nr.298/2008, reglementând obligația furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații de a reține anumite date generate sau prelucrate în cadrul activității lor, exprimă voința legiuitorului în sensul impunerii unor limite cu privire la exercitarea dreptului la viață intimă, a libertății de exprimare și, în special, a dreptului la corespondență, sub aspectele arătate mai sus. Legea nr.298/2008 transpune în planul legislației naționale Directiva 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele de comunicații publice și de modificare a Directivei 2002/58/CE. Regimul juridic al unui astfel de act comunitar impune obligativitatea sa pentru statele membre ale Uniunii Europene în privința soluției juridice reglementate, nu și în ceea ce privește modalitățile concrete prin care se ajunge la acest rezultat, statele beneficiind de o marjă largă de apreciere în scopul adaptării acestora la specificul legislației și realităților naționale.

Nici prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nici Constituția României nu interzic consacarea legislativă a ingerinței autorităților statului în exercitarea drepturilor menționate, însă intervenția statală trebuie să respecte reguli stricte, expres menționate atât în art.8 din Convenție, cât și, respectiv, în art.53 din Legea fundamentală. Astfel, măsurile legislative de natură să afecteze exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale trebuie să îndeplinească un scop legitim constând în protejarea siguranței naționale, a siguranței publice, apărarea ordinii publice, prevenirea

faptelor penale, precum și protejarea drepturilor și intereselor altor persoane; să fie necesare într-o societate democratică; să fie proporționale cu situația care le-au determinat; să fie aplicate în mod nediscriminatoriu și să nu aducă atingere existenței dreptului sau a libertății.

În plus, în conformitate cu principiile de limitare exprimate în jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu cauza *Klass și alții împotriva Germaniei*, 1978 sau cauza *Dumitru Popescu împotriva României*, 2007, actul normativ care reglementează măsuri de natură să producă ingerințe în exercitarea dreptului la viață privată și de familie, la corespondență și libertății de exprimare trebuie să conțină garanții adecvate și suficiente pentru a proteja persoana de eventualul arbitrar al autorităților statale.

Curtea Constituțională recunoaște posibilitatea legiuitorului de a limita exercițiul unor drepturi sau libertăți fundamentale, precum și necesitatea reglementării unor modalități care să ofere organelor cu atribuții specifice în activitatea de cercetare penală instrumente eficiente și adecvate pentru prevenirea și descoperirea infracțiunilor de terorism, în special, precum și a infracțiunilor grave. Legislația română reglementează, în Codul de procedură penală, modalitățile în care autoritățile publice pot interveni în exercitarea drepturilor la viață intimă, la corespondență și liberă exprimare, cu respectarea tuturor garanțiilor pe care această ingerință le impune. Prin Decizia nr.962 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.563 din 13 august 2009, Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 91¹ din Codul de procedură penală, care reglementează condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicațiilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare sunt constituționale, acestea fiind justificate, într-o societate democratică amenințată de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, de necesitatea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori a prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Curtea Constituțională constată că Legea nr.298/2008, astfel cum este redactată, este de natură să afecteze, chiar și pe cale indirectă, exercițiul drepturilor sau al libertăților fundamentale, în speță al dreptului la viață intimă, privată și de familie, dreptul la secretul corespondenței și libertatea de exprimare, într-o manieră ce nu corespunde cerințelor stabilite de art.53 din Constituția României.

Astfel, Legea nr.298/2008 instituie furnizorilor de servicii și rețele publice de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații obligația de

a stoca pentru o perioadă de 6 luni datele de trafic și de localizare a persoanelor fizice și juridice. Acestea reprezintă, potrivit art.3 din lege, datele necesare “pentru urmărirea și identificarea” *sursei, destinației, datei, orei și duratei* unei comunicări, *tipului* de comunicare, a *echipamentului* de comunicație sau a dispozitivelor folosite de utilizator, a *locației* echipamentului de comunicații mobile. Articolul 1 alin.(2) din lege include în categoria datelor de trafic și localizare a persoanelor fizice și juridice și „datele conexe necesare pentru identificarea abonatului sau a utilizatorului înregistrat”, fără, însă, a defini în mod expres ce se înțelege prin „*date conexe*” necesare pentru identificarea abonatului sau a utilizatorului înregistrat.

Curtea Constituțională consideră că lipsa unei reglementări legale precise, care să determine cu exactitate sfera acelor date necesare identificării persoanelor fizice sau juridice utilizatoare, deschide posibilitatea unor abuzuri în activitatea de reținere, prelucrare și utilizare a datelor stocate de furnizorii serviciilor de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații. Limitarea exercițiului dreptului la viață intimă și la secretul corespondenței și a libertății de exprimare, de asemenea, trebuie să aibă loc într-o manieră clară, previzibilă și lipsită de echivoc, astfel încât să fie îndepărtată, pe cât posibil, eventualitatea arbitrariului sau a abuzului autorităților în acest domeniu. Destinatarul normei juridice reprezintă, în acest caz, totalitatea persoanelor fizice și juridice în calitatea lor de utilizatori ai serviciilor de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, deci o sferă largă, cuprinzătoare de subiecte de drept, membri ai societății civile. Or, aceștia trebuie să aibă o reprezentare clară a normelor juridice aplicabile, astfel încât să-și adapteze conduita și să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea acestora. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, de exemplu, în cauza *Rotaru împotriva României, 2000*, a statuat că "o normă este «previzibilă» numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita", iar în cauza *Sunday Times contra Regatului Unit, 1979*, a decis că "[...] cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat." Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă. Aceeași practică jurisprudențială o are și Curtea Constituțională, relevantă fiind

în acest sens Decizia nr.189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.307 din 5 aprilie 2006.

De asemenea, Curtea Constituțională observă aceeași manieră ambiguă de redactare, neconformă cu normele de tehnică legislativă, în ceea ce privește dispozițiile art.20 din Legea nr.298/2008, potrivit căroră, *„În scopul prevenirii și contracarării amenințărilor la adresa securității naționale, organele de stat cu atribuții în acest domeniu pot avea acces, în condițiile stabilite prin actele normative ce reglementează activitatea de realizare a securității naționale, la datele reținute de furnizorii de servicii și rețele publice de comunicații electronice.”* Legiuitorul nu definește ce se înțelege prin *„amenințări la adresa securității naționale”*, astfel că, în lipsa unor criterii precise de delimitare, diverse acțiuni, informații sau activități obișnuite, de rutină, ale persoanelor fizice și juridice pot fi apreciate, în mod arbitrar și abuziv, ca având natura unor astfel de amenințări. Destinatarii legii pot fi incluși în categoria persoanelor suspecte fără a cunoaște acest lucru și fără a putea preveni, prin conduita lor, consecința aplicării rigorilor legii. Totodată, utilizarea sintagmei *„pot avea”* induce ideea că datele la care se referă Legea nr.298/2008 nu sunt reținute în scopul exclusiv al utilizării acestora numai de către organele statului cu atribuții specifice în protejarea securității naționale și a ordinii publice, ci și de alte persoane sau entități, din moment ce acestea *„pot”*, și nu *„au”*, acces la aceste date, în condițiile legii.

Respectarea normelor de tehnică legislativă, în cadrul complexului de reguli specifice activității de legiferare, reprezintă un factor determinant în transpunerea voinței legiuitorului, astfel încât actul normativ adoptat să îndeplinească, și prin modalitatea de redactare, toate exigențele impuse de necesitatea respectării drepturilor fundamentale ale omului. Fără a se erija în legislator pozitiv, Curtea Constituțională observă că reglementarea cât mai exactă a domeniului de aplicare a Legii nr.298/2008 este cu atât mai necesară, având în vedere, în special, natura complexă a drepturilor supuse limitării, precum și consecințele pe care un eventual abuz al autorităților publice le-ar avea asupra vieții intime a destinatarilor săi, astfel cum aceasta este percepută la nivelul subiectiv al fiecărui individ.

Dincolo de acest aspect, Curtea Constituțională constată că Legea nr.298/2008, în ansamblul ei, instituie o regulă în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, și anume aceea a reținerii acestora în mod continuu, pe o perioadă de 6 luni de la momentul interceptării lor. Obligația furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate

publicului sau de rețele publice de comunicații are un caracter continuu. Or, în materia drepturilor personale cum sunt dreptul la viață intimă și libertatea de exprimare, precum și a prelucrării datelor cu caracter personal, regula unanim recunoscută este aceea a garantării și respectării acestora, respectiv a confidențialității, statul având, în acest sens, obligații majoritar negative, de abținere, prin care să fie evitată, pe cât posibil, ingerința sa în exercițiul dreptului sau a libertății. În acest scop, au fost adoptate Directiva 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice, Legea nr.677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, precum și Legea nr.506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice. Excepțiile sunt permise limitativ, în condițiile expres prevăzute de Constituție și actele juridice internaționale aplicabile în domeniu. Legea nr.298/2008 reprezintă o astfel de excepție, după cum o arată însuși titlul acesteia.

Obligația de reținere a datelor reglementate de Legea nr.298/2008 cu titlu de excepție sau derogare de la principiul protejării datelor cu caracter personal și al confidențialității lor, prin natura, întinderea și domeniul ei de aplicare, goleşte, însă, de conținut acest principiu, astfel cum era garantat prin Legea nr.677/2001 și Legea nr.506/2004. Or, este unanim recunoscut în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu cauza *Printul Hans-Adam II de Lichtenstein împotriva Germaniei*, 2001, că statele membre semnatare ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și-au asumat obligații de natură să asigure că drepturile garantate de Convenție să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, măsurile legislative adoptate urmărind apărarea efectivă a drepturilor. Obligația legală care impune reținerea în mod continuu a datelor cu caracter personal, transformă, însă, excepția de la principiul protejării efective a dreptului la viață intimă și liberă exprimare, în regulă absolută. Dreptul apare ca fiind reglementat într-o manieră negativă, latura sa pozitivă pierzând caracterul predominant.

În acest context, Curtea constată că dispozițiile art.91¹ din Codul de procedură penală respectă caracterul de excepție al interceptărilor și înregistrărilor audio sau video, acestea fiind permise în anumite condiții stricte, de la momentul obținerii autorizației motivate a judecătorului, pentru o perioadă limitată de timp și care nu poate depăși, în total, pentru aceeași persoană și aceeași faptă, 120 de zile. În schimb, Legea nr.298/2008 instituie

ca regulă ceea ce Codul de procedură penală reglementează cu titlu de excepție strictă și obligă la reținerea datelor în mod permanent, pentru o perioadă de 6 luni de la momentul interceptării lor, acestea putând fi utilizate, cu autorizarea motivată a judecătorului, pentru o perioadă de timp din trecut, și nu din viitor, care va urma. Așadar, reglementarea unei obligații pozitive care privește limitarea în mod neconținut a exercițiului dreptului la viață intimă și la secretul corespondenței face să dispară însăși esența dreptului prin îndepărtarea garanțiilor privind exercitarea acestuia. Persoanele fizice și juridice – utilizatori în masă ai serviciilor de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații sunt supuși în permanență acestei ingerințe în privința exercițiului drepturilor lor intime la corespondență și liberă exprimare, fără a exista posibilitatea unor manifestări libere, necenzurate, decât sub forma comunicării directe, fiind excluse mijloacele de comunicare principale folosite în prezent.

Într-o logică firească a analizei de față se impune și examinarea în cauză a respectării principiului proporționalității, o altă cerință imperativă necesară a fi respectată în cazurile de restrângere a exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, prevăzută expres de art.53 alin.(2) din Constituție. Acest principiu impune ca măsura de restrângere să fie în acord cu situația care a determinat aplicarea ei și, totodată, să înceteze o dată cu dispariția cauzei determinante.

De pildă, dispozițiile art.91¹ din Codul de procedură penală respectă pe deplin exigențele principiului proporționalității, atât în privința întinderii măsurii de limitare a dreptului, cât și sub aspectul încetării ei imediat ce au dispărut cauzele determinante. În schimb, Legea nr.298/2008 impune obligația reținerii datelor în mod continuu, de la momentul intrării în vigoare, respectiv al aplicării sale (și anume 20 ianuarie 2009, respectiv 15 martie 2009 în privința datelor de trafic de localizare corespunzătoare serviciilor de acces la internet, poștă electronică și telefonie prin internet), fără a se avea în vedere necesitatea încetării măsurii de limitare odată cu dispariția cauzei ce a determinat luarea acestei măsuri. Ingerința asupra exercitării libere a dreptului are loc neîncetat și independent de producerea unui anumit fapt justificator, a unei cauze determinante, și numai în scopul prevenției penale ori a descoperirii - ulterior săvârșirii lor – a unor infracțiuni grave.

Un alt aspect ce duce la restrângerea nejustificată a dreptului la intimitate al persoanei este acela potrivit căruia Legea nr.298/2008 are ca efect identificarea nu numai a

persoanei care transmite un mesaj, o informație, prin orice mijloc de comunicare, dar, astfel cum rezultă din cuprinsul art.4, și a destinatarului acelei informații. Persoana apelată este astfel expusă sub aspectul reținerii datelor ce țin de viața sa privată, independent de un act sau o manifestare proprie de voință, ci numai în funcție de comportamentul unei alte persoane – a apelantului –, ale cărei acțiuni nu i le poate cenzura pentru a se proteja împotriva relei sale credințe sau a intenției de șantaj, hărțuire etc. Deși este un subiect pasiv în relația de intercomunicare, persoana apelată poate deveni, fără voința sa, suspectă din perspectiva rigorilor sub care autoritățile statului își desfășoară activitatea de cercetare penală. Or, din acest punct de vedere, ingerința în viața intimă a persoanei, reglementată de Legea nr.298/2008, apare ca fiind excesivă.

Curtea Constituțională subliniază că nu utilizarea justificată, în condițiile reglementate de Legea nr.298/2008, este cea care, în sine, prejudiciază într-un mod neacceptabil exercitarea dreptului la viață intimă sau libertatea de exprimare, ci obligația legală cu caracter continuu, general aplicabilă, de stocare a datelor. Această operațiune privește în egală măsură pe toți destinatarii legii, indiferent dacă au săvârșit sau nu fapte penale sau dacă sunt sau nu subiectul unor anchete penale, ceea ce este de natură să răstoarne prezumția de nevinovăție și să transforme *a priori* toți utilizatorii serviciilor de comunicații electronice sau de rețele publice de comunicații în persoane susceptibile de săvârșirea unor infracțiuni de terorism sau a unor infracțiuni grave. Or, Legea nr.298/2008, deși utilizează noțiuni și proceduri specifice dreptului penal, are o largă aplicabilitate – practic, asupra tuturor persoanelor fizice și juridice utilizatoare ale serviciilor de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, astfel că nu poate fi considerată ca fiind conformă prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la garantarea drepturilor la viață intimă, la secretul corespondenței și la liberă exprimare.

Curtea Constituțională constată că, deși Legea nr.298/2008 se referă la date cu un caracter predominant tehnic, acestea sunt reținute cu scopul furnizării informațiilor cu privire la persoană și viața sa privată. Chiar dacă, potrivit art.1 alin.(3) din lege, aceasta nu se aplică și conținutului comunicării sau informațiilor consultate în timpul utilizării unei rețele de comunicații electronice, celelalte date reținute, având ca scop identificarea apelantului și a apelatului, respectiv a utilizatorului și a destinatarului unei informații comunicate pe cale

electronică, a sursei, destinației, datei, orei și duratei unei comunicări, a tipului de comunicare, a echipamentului de comunicație sau a dispozitivelor folosite de utilizator, a locației echipamentului de comunicații mobile, precum și a altor „date conexe” – nedefinite în lege – sunt de natură să prejudicieze, să stingherească manifestarea liberă a dreptului la comunicare sau la exprimare. Reținerea acestor date în mod continuu, în privința oricărui utilizator de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, reglementată ca obligație a furnizorilor de la care nu se pot abate fără a fi supuși sancțiunilor prevăzute de art.18 din Legea nr.298/2008, reprezintă o operațiune suficientă să genereze în conștiința persoanelor bănuiala legitimă cu privire la respectarea intimității lor și săvârșirea unor abuzuri. Garanțiile legale privind utilizarea în concret a datelor reținute - referitoare la excluderea conținutului ca obiect al stocării datelor, la autorizarea motivată și prealabilă a președintelui instanței competente să judece fapta pentru care s-a început urmărirea penală, în condițiile prevăzute de art.16 din lege și cu aplicarea sancțiunilor reglementate la art.18 și 19 din aceasta – nu sunt suficiente și adecvate, astfel încât să îndepărteze teama că drepturile personale, de natură intimă, nu sunt violate, astfel încât manifestarea acestora să aibă loc într-o manieră acceptabilă.

După cum s-a arătat mai sus, Curtea Constituțională nu neagă scopul în sine avut în vedere de legiuitor la adoptarea Legii nr.298/2008, în sensul că este imperios necesară asigurarea unor mijloace legale adecvate și eficiente, compatibile cu procesul continuu de modernizare și tehnologizare a mijloacelor de comunicare, astfel încât fenomenul infracțional să poată fi controlat și contracarat. Tocmai de aceea, drepturile individuale nu pot fi exercitate *in absurdum*, ci pot constitui obiectul unor restrângeri care sunt justificate în funcție de scopul urmărit. Limitarea exercițiului unor drepturi personale în considerarea unor drepturi colective și interese publice, ce vizează siguranța națională, ordinea publică sau prevenția penală, a constituit în permanență o operațiune sensibilă sub aspectul reglementării, astfel încât să fie menținut un just echilibru între interesele și drepturile individuale, pe de o parte, și cele ale societății, pe de altă parte. Nu este mai puțin adevărat, astfel cum a remarcat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Klass și alții împotriva Germaniei*, 1978, că luarea unor măsuri de supraveghere, fără garanții adecvate și suficiente, poate duce la „distrugerea democrației sub pretextul apărării ei.”

În concluzie, având în vedere, în esență, sfera largă de aplicabilitate a Legii nr.298/2008, raportat la caracterul continuu al obligației de reținere a datelor de trafic și localizare a persoanelor fizice și juridice în calitate de utilizatori ai serviciilor de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, precum și a altor „*date conexe*” necesare identificării acestora, Curtea Constituțională constată, pentru motivele mai sus arătate, că legea examinată este neconstituțională în ansamblul ei, chiar dacă autorul excepției individualizează, în special, dispozițiile art.1 și art.15 din aceasta.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Comisariatul pentru Societatea Civilă în Dosarul nr.2971/3/2009 al Tribunalului București – Secția comercială și constată că dispozițiile Legii nr.298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, precum și pentru modificarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 octombrie 2009.